

Olv.: tetszés szerint választott
HALOTTAK NAPJA

KOZMA IMRE OH ATYA SZENTMISÉJÉRŐL

Szentmise bevezetése

Isten hozta a Testvéreket! Ezen a mai napon halottainkra emlékezünk. A szentmisét minden megholtért ajánljuk fel. Ez a nap nagyon alkalmas arra, hogy elgondolkodjunk azon, mit jelent a mi emberi utunk. Mit jelent az, hogy az ember egy közös úton jár, közösségben minden emberrel. Ajánljuk eleinket, ismerteket és ismeretleneket az Isten szeretetébe.

Szentbeszéd

Kedves Testvérek!

Egészen sajátos hangulata van ennek a vasárnapnak, hiszen halottak napja ebben az évben vasárnapra esik. Minden vasárnap Krisztus győzelmét ünnepeljük, aki értünk szenvedett és meghalt, de az Isten szeretete erősebbnek bizonyult a halálnál is. Ma azokra a testvérekre gondolunk, akik ezen a földön éltek és a másvilágra jutottak. Egy *másik világba*, ahogy erről egy-két alkalommal már szóltam is. A másik világ nem azt jelenti, ahogy általában mi emberek erre gondolunk. A másik világ az, ahol már az Isten szeretete és az Isten hatalma érvényesül.

Ezen a mai napon mi keresztények együtt gondolkodunk, együtt elmélkedünk minden embertestvérünkkel. Azokkal is akik nem hisznek, azokkal is akik más eszmékben hisznek, mert az elmúlás gondolata hozzátartozik a világhoz, a mi emberi életünkhöz. Végességét az ember nap mint nap megtapasztalja. A mai nap egyértelműen arról szól, hogy véges ez az élet. Járjuk a temetőket, összegyülekezünk a templomokban. A szereteteinkre való emlékezés arra hívja fel a figyelmünket, a nem hívő testvéreinkkel együtt, hogy

***mindig érvényes értékekre és egymás javára törekedjünk.
 Ennek a napnak ez az üzenete minden ember felé.***

Nem a halottaknak van szüksége erre a napra, hanem nekünk élőknek. Ezen a mai napon megélheti az ember, mintha megszűnne a határ az élet és a halál között. Mintha átjárhatóság lenne az élők és a holtak között, az élők és holtak világában.

A kelták ősidők óta november elsejét az év első napjaként ünnepelték. Ősi vallásuk szerint előző éjjel virrasztottak. Termény- és állatáldozatokat mutattak be abban a tudatban, hogy a halottaik visszajöttek. Titokzatos ceremóniájukkal azt fejezték ki, hogy az élet és halál között nincs elválasztó vonal. Az áldozatok bemutatása után egy csipet szikrát, parazsat magukkal vittek az otthonaikba. Ott ebből a parázsból újra tüzet csiholtak és az egész éjszakát imádságban, vagy csendben a halottaikra gondolva töltötték el.

Testvérek!

Ezen a mai napon gondoljunk azokra az erőkre és arra az örökségre, amit eleink hitének mondunk, mindegy milyen hit ez.

***A halottakra való emlékezés arra szólít fel bennünket,
hogy erőt és hitet kérjünk tőlük az utunk folytatásához!***

Hol a hitünk, hol az erőnk, amire valóban szükségünk van most, a harmadik évezred elején, de talán mindig is így volt. Úgy érezzük, mintha a föld, az országunk is rossz felé haladna. Fájdalmas előérzetünk van a jövőt illetően. Hol a hitünk és hol az erőnk ahhoz, hogy élni, építkezni tudjunk. Építeni az életünket és fölépítsük egymással is a közösséget, mert ebben áll az élet értelme.

Tegnap volt ***Mindenszentek*** ünnepe, a szentek közösségének, egy eszményi közösségnek az ünnepe. A mi emberi közösségünk mindig labilis, mert a forrongó emberi vérré és a gyalgó, esendő emberi akaratra épít. Labilis az a legkisebb közösség, két ember közössége, egy kis család közössége, egy nemzet, de az egész világ egysége is. Ezért oly nagyon fontos Mindenszentek ünnepe, mert egy eszményi közösség ígéretét jelenti a számunkra. Ez a közösség Istenből születik és Isten szeretetéből táplálkozik. Ebben többek ők, mint mi. Istenből születtek újjá. Isten szeretetét ismerték föl és ebből táplálták mindennapjaikat.

Halottak napján gondoljunk arra, miképpen adhatnak nekünk eleink bátorítást, erőt? Erősíthetik-e az életbe, a jövőbe vetett hitünket? Igen.

Gondoljunk csak a magyar eleinkre, akik évezredekken keresztül vándoroltak, míg megérkeztek ide a Kárpát-medencébe. Harcokat harcoltak, szenvedtek, küszködtek, nyomorogtak. Voltak diadalaik is. Építettek várakat, templomokat. Hoztak magukkal egy sajátos erőt és hitet. A magyar szellemiséget. Ezért minden áldozatot meghoztak. Ebben a szellemiségben mind azt a jót hozták, ami a jövőt jelentheti nemcsak nekünk magyaroknak, hanem minden embernek.

Ezen a mai napon gondoljunk megholtjaink életpéldájára.

Itt most szűkítsük a kört szüleinkre, nagyszüleinkre, rokonainkra, ismerőseinkre, akikkel együtt éltünk, vagy akiknek már csak a híreről tudunk. Rájuk emlékezve az ember rádöbben arra, hogy tanítanak minket. Nem szentté-avatásról van szó, de visszatekintve az életükre láthatjuk azt, hogy az egyszerű, esendő, éppen olyan hibákkal küszködő emberek mint mi, tanítottak bennünket. Visszaemlékezve az életútjukra érettebb fejjel ki merjük mondani, hogy mi mindenre tanítottak bennünket. Lehet, hogy mi emberek csak visszatekintve ismerjük fel ezeket a csodálatos értékeket. Minden hibájuk, bűnük és gyalgóságuk ellenére megmutatták hogyan érdemes élni, miért érdemes élni. A magukkal való küzdelem során megtanítanak bennünket arra, hogy miért érdemes harcolni és miért nem. Mit érdemes eltűnni és mit nem szabad már eltűnni. Eleink az életre tanítanak bennünket.

A halál egy sajátos tekintélyű drámaiságot ad mindegyikünk halandó, mulandó életének. Gondoljunk arra, amikor a halálba induló hozzátartozónk ágya mellett állunk, vagy amikor lezárjuk valakinek a szemét, hogy mennyire így van. Nincs ebben semmi misztikum, csak helyére kerülnek az értékek. Ezért nagyon fontos, hogy ezen a mai napon tiltakozzunk az ellen a világ ellen, amely állandóan egy virtuális világról, virtuális életről beszél, ezt kínálgatja a szó, a kép, a leírt betű. Nem ez a valódi világ. A valódi világ az, amely azok útja, akik előttünk a mindennapok küzdelmeit vívták. A valódi világ a mi világunk, amikor az ember rádöbben arra, hogy mi az ami értékes és mi az amit engedjünk el ahhoz, hogy értelme legyen a mi földi életünknek.

Ma a temetőjárás után, amikor hazamegyünk otthonainkba, akkor ne kapcsoljuk be a televíziót. Hagyjon bennünket békén. Maradjunk csendben a gondolatainkkal. Gyújtsunk gyertyát és foglalkozzunk azokkal, akik tanítanak bennünket és eligazítanak. Meghalt szüleink, nagyszüleink, rokonaink, akiknek az életéből mindegyikünk valamit megmenthet magának az Élet érdekében.

Az ilyen fajta gondolatokban egyek lehetünk minden emberrel és még abban is reménykedhetünk, hogy ha az emberek legalább ezen az egy napon vállalják a csendet, akkor még az Isten is megszólalhat nekik. Higgyünk ebben!

A mi számunkra ennél sokkal többet jelent ez a nap. Hallottuk ***a szentleckében, – Pál apostol mondja*** - hogy egyetlen alap van, amire ráépíthető az élet és ez az alap Jézus Krisztus. Az apostol megátkozza azokat, akik más alapra építenek azért, mert akik más alapot választanak, azok kockáztatják az életet. Pál apostol arról beszél, hogy erre az alapra lehet építeni aranyból, ezüstből, drágakőből, fából, szénából, szalmából. Mi hívő, krisztusi emberek gondolkodjunk el: erre az alapra építetek? Talán igen. De miből? Miből?

Az Úr napja tűzzel érkezik el és a tűz megpróbálja mindegyikünk művét! Az Úr tüze nem valami érzékszerveinkkel megragadható tűz. A másik világra utalva: az nem valami börtön, ahol az emberek tisztító tűzben égnék. Gyerekes elképzelés.

Az Úr tüze az Úr maga! Az Úr tüze az Úr tekintete!

Ebben a tekintetben az ember önmagára ismer.
Ebben a tekintetben rádöbben az ember arra, hogy mire született,
mire való az élete, hogyan kell élni az embernek.
Igen, ebben a tűzben újjászületik az ember.

Boldog az,
akinek a műve nem ég el ebben a tűzben, akinek a művét ez a tűz átizzítja.
Szerencsétlen az,
akinek az élete úgy elporlad ebben a tűzben, mint a széna és a szalma.

Halottak napja erre figyelmeztet mindenkit. Ez a nap figyelmeztetés a mi számunkra, hogy helyesen építkezzünk. Hozzuk létre a magunk művét. Ne féljünk az Isten tekintetétől. Isten segíteni akar. Isten szeret bennünket. Isten megadta az adottságainkat, a talentumokat, mindenkinek éppen eleget.

***Ezekből fölépíthető az emberhez méltó élet,
amelynek értékei vannak és amely a másik ember javát akarja.***

Minket hívőket erre szólít fel ez a mai nap.

Az evangélium is egy csodálatos felszólítás az építkező ember számára. Ez az építkezés olyan, mint a mag helyzete. A mag jövője, hogy elvetik a földbe. Csak annak a magnak van jövője, amelyből vetőmag lesz. Amikor a mag elvész az ember figyelme elől, akkor kicsírázik és élet sarjad. Isten így gondolta el a mi emberi életünket. Nem az emberi tekintetek előtt fontos az életünk, hanem az Isten tekintete előtt. Jézus ezt az utat vállalta. Jézus, aki az emberek kezére adta magát. Jaj Jézusnak, mert olyan mélyre zuhan az

emberek kezében, hogy már csak az Atya tekintete tudja fölemelni, mert ez az isteni tekintet az Életet jelenti. Nekünk is ez a hivatásunk, küldetésünk ezen a földön.

Nem az emberi tekintetek a meghatározók, hanem az, hogy Isten miképpen értékeli a mi életünket. Ha vállaljuk a keresztyén sorsunkat Isten előtt, akkor ez azt jelenti, hogy az áldozatunkból, lemondásainkból, nagylelkűségünkől, szeretetünkől sok-sok ember élhet.

Ezek a cselekedetek

- az embereket föltámasztó, embereket életben tartó,
emberek életét és boldogságát jelentő cselekedetek -

azok, amik megmaradnak.

Ezek az Úr tekintetében is ragyogó, igaz tettek.

Isten segítsen bennünket ilyen életműre.

+ A M E N +

Imaszándék a Mi Atyánkhoz

Gondoljunk arra, hogy az *Isten önmérsztő szeretettel szeret bennünket*. Szeretből a Fiát halálra adta értünk. A Fiú vállalta azt, hogy áldozattá legyen csak azért, hogy megdicsőítse az Istent és életet szerezzen nekünk.

Ebben az imádságban kérjük az Isten bátorító kegyelmét, hogy ilyen szeretetben forrjunk egységbe egymással. Mi Atyánk....

Könyörögjünk

Istenünk, magunkhoz vettük egyszülött Fiadat, aki értünk áldozattá lett és dicsőségesen föltámadt. Kérve kérjük irgalmadat elhunyt gyermekeidért, hogy húsvét szent titkának erejéből megtisztulva az eljövendő dicsőséges föltámadás ajándékát elnyerhessék Krisztus, a mi Urunk által.

+ A M E N +

Szentmise befejezése, imádkozás a megholtakért

Ez a világ azért olyan-amilyen, mert az előttünk élők formálták és alakították. Nagyobb tudatossággal hordozták ezt a világot, mint a ma élő emberek. Az élet szolgálatát – nagy általánosságban mondható ez – szentnek tartották, minden gyarlóságuk és bűnük ellenére. Mintha nagyobb felelősséggel gondoltak volna erre, mint mi. Most ebben az imádságban kérjük az Istent, hogy örökségüket elkötelezetten, fegyelmezetten és nagy elszántsággal vegyék át. Tudjuk magunkról megfélekezve egymás életét szolgálni és az emberiség általános nagy értékeit megjeleníteni. A világ jövője ettől függ. Higgyék el: sokkal inkább, mint azoktól, akik úgy gondolják, hogy kezükben tartanak bennünket. Ha ilyen életszemlélettel élünk, akkor előbb-utóbb elgyengülnek ezek és győz az Élet.

Ebben az imádságban köszönjük meg minden előttünk élő ember életét. A bűneikért kérjük Isten bocsánatát, jótetteikért jutalmazza meg őket az Isten. Törekény életet élünk. Senki sem jó vagy rossz. Az ember önmagával viaskodik. Szégyenletes tettei és Isten előtt értékes cselekedetei is vannak mindegyikünknek. Mi Atyánk...

+ Á L D Á S +